

отъ 1529—1543, нашійтъ Патріархъ отъ Охрида дохожда самъ въ Цариградъ. Прохоръ, — туй было невѣмъ името на българскыя патріархъ, — искаше правото си противъ присвоеніята на гръцкыя Патриръхъ, и са обричаше да плати сто жылтицы на годината на царската хазна за една само епархія, която му бѣхъ отнели силомъ. Но що стори тогазъ Всесвятѣйшій Іеремія? Той спечелва на страната си евнухытъ Султановы, подкупува сѣдницитъ и самъ иска да плати суммата която давалъ преосвященный Прокопъ. Недоволенъ до тамъ, че придобылъ сега, гръцкыйтъ патріархъ накарва да му подвърдытъ и преминжлытъ присвоенія отъ българскытъ епархїи по една *фетва* съ туй съдържаніе: « сѣко нѣщо, което нѣкой го държи постоянно въ продълженіе на сто години, трѣбува и може да го държи еще! »

На основаніе на тѣзи фетва, види са, и по новы сплетни и коварства фенерски, два вѣка послѣ, именно на 16 Януарія 1767 г. бѣше унищожена и самата Охридска архіепископія, която слѣдователно са присъедини къмъ Цариградската патріархія. — Казватъ, че послѣднійтъ охридскый архіепископъ си былъ далъ самъ си оставката отъ охридскыя престолъ, но съ условіе да държи, колкото за прехрана, предишныята си Пелагонійска епархія. На туй условіе са склонили и гръцката патріархія, но подиръ петь мѣсеца (24 Юнія 1767) было унищожено и то. Тѣй, охридскыйтъ архіепископъ, горкыйтъ Арсеній, гоненъ отъ гръцката фенерска злоба, былъ принуденъ да са отриче самоволно (!) и отъ пелагонійската си епархія въ полза на Могленскыя митрополитъ Навананда. Има едно преданіе между светогорскытъ калугери, че преосвященный Арсеній былъ сетнѣ пратенъ на заточеніе отъ гръцката патріархія на Света-Гора въ мѣнастырь Зографъ, и мѣсто за живѣнье было му опредѣлено Зографскыйтъ конакъ на